

+Рівненський державний гуманітарний університет
Історико-соціологічний факультет
Кафедра політичних наук

УДК 32
ББК 66
А 43

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ СУЧАСНОЇ ПОЛІТИКИ. Матеріали ІІІ міжвузівської науково-практичної конференції молодих політологів. 11 листопада 2011 р. – Рівне: РДГУ, 2012. – 167 с.

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ СУЧАСНОЇ ПОЛІТИКИ

**МАТЕРІАЛИ
ІІІ МІЖВУЗІВСЬКОЇ НАУКОВО-ПРАКТИЧНОЇ
КОНФЕРЕНЦІЇ МОЛОДИХ ПОЛІТОЛОГІВ**

11 листопада 2011 р.

Ухвалено до друку рішенням кафедри політичних наук РДГУ.
Протокол № 10 від 30 листопада 2011 р.

© Рівненський державний гуманітарний університет, 2011

Рівне–2012

ЗМІСТ

СЕКЦІЯ 1. ПОЛІТИЧНІ ПРОЦЕСИ В УКРАЇНІ: ІСТОРІЯ ТА СЬОГОДЕННЯ		
<i>Кобута Степан</i>	Загрози державній незалежності України: фобії українських патріотів	7
<i>Наумов Андрій</i>	Технології легітимізаційної політики правлячого режиму в сучасній Україні	9
<i>Івчик Наталія</i>	Відображення моделей етнополітичної поведінки в графіті (на прикладі м. Рівне)	10
<i>Сакрієр Оксана</i>	Проблеми конструювання політичного бренду в Україні	12
<i>Максимець Богдан</i>	Електоральна діяльність українських національно-демократичних партій у ході президентських виборів 2004 р.	14
<i>Мельник Віра</i>	Пропаганда ідеї державотворення на сторінках західноукраїнської преси на прикладі Рівненської та Волинської областей	15
<i>Найдич Марина</i>	Інституціоналізація молодіжної політики України	18
<i>Андрощук Ігор</i>	Взаємодія Президента та Верховної Ради України: теорія і практика	19
<i>Білецький Юрій</i>	„Середній клас" в Україні: проблема детермінації	20
<i>Мазур Ярослав</i>	Імідж сучасної України: стан і проблеми формування	22
<i>Легновська Лілія</i>	Адаптація виборчої системи України до європейських стандартів	23
<i>Сирота Дмитро</i>	Жіноче політичне лідерство в Україні	24
<i>Белова Анастасія</i>	Еволюція виборчих технологій в Україні	26
<i>Овдійчук Ірина</i>	Фактори формування електоральної поведінки в Україні	28
<i>Луцук Марія</i>	Вплив ідей Д. Донцова і М. Міхновського на програми сучасних вітчизняних політичних партій	30
<i>Міщук Віктор</i>	Народний рух України: проблеми становлення	31
<i>Градовий Павло</i>	Проблема колабораціонізму в СРСР у роки Великої Вітчизняної війни	33
<i>Брень Тетяна</i>	Регіональні ЗМІ як складова політичних виборчих технологій (на прикладі Рівненської області)	34
<i>Ричко Вікторія</i>	Українські ЗМІ як суб'єкт формування громадської думки	36
<i>Лапчик Поліна</i>	Політична культура сучасної української молоді	37
<i>Корольчук Оксана</i>	Псевдоменеджмент в політиці: теорія і практика в Україні	39
<i>Міщук Ольга</i>	Політична культура української молоді в контексті демократизації після „Помаранчевої" революції	41

**СЕКЦІЯ 2.
СВІТОВИЙ ПОЛІТИЧНИЙ ПРОЦЕС:
МІЖНАРОДНІ ВІДНОСИНИ І ВНУТРІШНЯ
ПОЛІТИКА В УМОВАХ ГЛОБАЛІЗАЦІЇ**

<i>Патлашинська Ірина</i>	Поняття легітимності миротворчої операції	43
<i>Генега Ірина</i>	Співпраця Російської Федерації з міжнародними організаціями (1990-ті роки): проблеми та перспективи	45
<i>Бойківський Любомир</i>	Особливості реалізації масштабних енергетичних проєктів в контексті діалогу Росія – ЄС	47
<i>Гайдукевич Анастасія</i>	Міждержавні відносини в трикутнику Росія–Польща–Україна: проблемне поле досліджень	48
<i>Руда Леся</i>	"Цивілізація" та "культура": історична спорідненість понять	50
<i>Притуляк Світлана</i>	Програмові засади діяльності Соціалістичного інтернаціоналу для подолання глобальних проблем в екології	51
<i>Венгрюк Лідія</i>	Явище етнізації політики як феномен політичного процесу	53
<i>Троян Віктор</i>	Європейська ідентичність у контексті сучасних пан'європейських ідей	55
<i>Романчук Тетяна</i>	Культура інтераціоналізму в поліетнічній державі: груповий та індивідуальний рівні	57
<i>Криворучко Наталія</i>	Координація співпраці України з ЄС: виклики і перспективи	58
<i>Федорак Світлана</i>	Етнонаціональні конфлікти як чинник дестабілізації системи міжнародної безпеки	60
<i>Петрович Інна</i>	Участь Польщі в миротворчих операціях Європейського Союзу	62
<i>Довганюк Мар'яна</i>	Теоретико-методологічні засади аналізу сучасного авторитаризму (на прикладі Білорусії та Казахстану)	63
<i>Малиновська Наталія</i>	Виборчі права мусульман у західноєвропейських державах	65
<i>Бараболя Тарас</i>	Харизматичний політичний імідж Муамара Каддафі	67
<i>Курилюк Галина</i>	Регіональна політика ЄС: інформаційна складова	69
<i>Творовський Віктор</i>	Україна в контексті сучасних геополітичних реалій	70
<i>Чугай Оксана</i>	Актуальні проблеми міжнародного ринку інформаційних послуг	72
<i>Борецька Ангеліна</i>	До питання про визначення глобального інформаційного простору	74
<i>Нагорняк Іван</i>	Глобальні комунікаційні мережі та їх вплив на політичні процеси в Україні	76
<i>Гривіцький Вадим</i>	Стан та перспективи реформування сектору безпеки і оборони України у нових політичних реаліях	77

<i>Антикало Назар</i>	Особливості політичних систем країн Латинської Америки	79
<i>Климчук Тетяна</i>	Особливе партнерство НАТО з Україною	81
<i>Ліннік Юрій</i>	Причини тероризму в сучасній Росії	82
<i>Бондарук Ганна</i>	Тероризм у Північній Ірландії як метод політичної боротьби	84
<i>Логвинюк Мар'яна</i>	Соціально-політична доктрина католицизму	86
<i>Гольберт Юлія</i>	Еволюція європейської соціал-демократичної ідеології у післявоєнний період	88
<i>Дзерун Сергій</i>	Глобалізація та релігія: сучасні погляди на розвиток цивілізації	90
<i>Костюк Тетяна</i>	Радянсько-німецький пакт про ненапад	92
<i>Левчук Ірина</i>	Модернізація Росії як побудова нової держави	93
<i>Леончик Світлана</i>	Модернізація Росії: ретроспективний погляд	95
<i>Кузьмицька Ольга</i>	Європейський суд з прав людини: динаміка звернень українських громадян	97
<i>Поліщук Ірина</i>	Теорія справедливої війни	99
<i>Федорчук Сергій</i>	Українські контингенти в миротворчих операціях ООН	100
СЕКЦІЯ 3.		
Проблеми і перспективи політичної модернізації в Україні		
<i>Валух Людмила</i>	Влада як основа життєдіяльності соціуму	102
<i>Хаврук Ігор</i>	Референдум як демократичний інститут	103
<i>Кобута Лариса</i>	Парадокси української багатопартійності: партії-невидимки	105
<i>Березовська-Чміль Олена</i>	Стратегічні напрями формування державної соціальної політики	107
<i>Мельник Роман</i>	Кадрова політика на початку 1990-х років в Росії в контексті становлення інституту президентства	109
<i>Мислюк Юлія</i>	Синергетично-ціннісні основи іміджу політичного лідера	111
<i>Тижбіряк Дар'я</i>	Місце політичної реклами у процесі маніпулювання	112
<i>Гаврилюк Світлана</i>	Особливості змішаної виборчої системи України та об'єднаної Німеччини	114
<i>Жуковська Аліса</i>	Громадянське суспільство як фактор функціонування інституту парламентаризму	116
<i>Петренко Марія</i>	Політичні партії в умовах сучасної виборчої системи України	118
<i>Українець Віктор</i>	Етапи поширення ісламського екстремізму в Україні	119
<i>Шарлай Віталій</i>	Специфіка розвитку інститутів громадянського суспільства в регіоні Центрально-Східної Європи	121
<i>Шкуро Антон</i>	Теоретичні аспекти політичних рішень	122

<i>Абрамчук Наталія</i>	Інституційно-правові аспекти регіональної політики Івано-Франківської області	124
<i>Тодоріко Аліна</i>	Сутність політичної довіри у трансформаційних процесах	126
<i>Кравчук Інна</i>	Екологічна безпека як складова національної безпеки	127
<i>Кузьменко Віталій</i>	Інформаційна безпека як складова національної безпеки держави	129
<i>Сірецький Іван</i>	Політична система Франції	132
<i>Паляниця Альона</i>	Підходи до визначення сутності політики	134
<i>Бендюк Олеся</i>	Вплив ЗМІ на формування політичного вибору громадян	135
<i>Пікула Микола</i>	Закон України „Про доступ до публічної інформації”: презентація влади в Інтернеті	137
<i>Наумчук Артур</i>	Ефективність органів місцевого самоврядування в Україні (на прикладі м. Острого)	139
<i>Архипенко Аліна</i>	Політико-правовий статус Кабінету Міністрів України в системі поділу влади: порівняльний аналіз за редакціями Конституції України 1996 і 2004 рр.	141
<i>Хомич Петро</i>	Переваги та недоліки змішаної виборчої системи на виборах до органів місцевого самоврядування в Україні	142
<i>Майко Тетяна</i>	Взаємодія органів місцевого самоврядування з місцевими представництвами виконавчої влади в Польській республіці	144
<i>Байрак Сергій</i>	Теоретико-методологічний аналіз дослідження політичної соціалізації	146
<i>Мадерук Христина</i>	Проблема державного регулювання церковно-суспільних відносин	148
<i>Кондратюк Марія</i>	Військова доктрина України	150
<i>Сверба Людмила</i>	Особливості сучасної політичної реклами	151
<i>Макарук Надія</i>	Досвід Польщі у розбудові демократичної системи місцевого самоврядування в Україні	152
<i>Ралець Андрій</i>	Права жінок та юридичні гарантії їх захисту в Україні	154
<i>Єрмейчук Іванна</i>	Електронне врядування в Україні	155
<i>Шимко Ольга</i>	Парламентаризм як об'єкт електоральних комунікацій	157
<i>Клімчук Тетяна</i>	Діяльність органів внутрішніх справ у реалізації державної етнополітичної політики	159
<i>Горбатюк Катерина</i>	Політика в морально-етичному вимірі	161
<i>Кондратюк Марія</i>	Закон про вибори – 2012 в Україні: три суперечливі новації.	163
<i>Кирильчук Микола</i>	Трансформації інституту президентства на пострадянському просторі: український та білоруський варіанти	165
<i>Шандалюк Тетяна</i>		

- вступ Росії в Світову торговельну організацію;
- розвиток енергетичного сектору, як основи інновацій;
- трансфертування нових технологій;
- розгортання широкого доступу до Інтернету по всій Росії;
- комбінування особистих умов успіху російських громадян в науковій сфері;
- створення масштабних інфраструктур, в тому числі спортивних проєктів.

Отже, процес побудови нової Російської держави не може бути коротким, він досі триває і в своєму розвитку проходить ще ряд етапів у тому числі і критичних, а також переоцінку багатьох історичних подій. Та все ж головним залишається поєднання «владної вертикалі» і «суспільної горизонталі», яке супроводжуватиметься соціальною відповідальністю чиновників і представників бізнесу, які за словами В. Путіна мають пам'ятати, що «джерелом благополуччя і процвітання Росії є народ» і така взаємодія може стати основою для успішного розвитку політичної модернізації.

Леончик Світлана Олексіївна
(студентка 4 курсу РДГУ спеціальності „Історія”,
наук. керівник – доц. Сєвєрова О.В.)

МОДЕРНІЗАЦІЯ РОСІЇ: РЕТРОСПЕКТИВНИЙ ПОГЛЯД

Початок модернізації Росії було закладено у XVIII ст. Петром I. Провідне місце займали реформи у сфері промисловості. Це диктувалось інтересами армії та постійними війнами. Модернізація розпочалась з розбудови важкої промисловості – кораблебудування, металургії, гірничої. Було запроваджено ряд нових галузей які до цього часу Росії не були відомі це: хімічна, текстильна, суконна та ін. Спеціально для керування важкою промисловістю Петро I створив два головні центри – Мануфактур-колегію та Берг-колегію. Реформи носили прогресивний характер це видно по тому, що на середину 20-х рр. XVIII ст. на Петербург припадало 60% експорту, а по виплавці чавуну вийшла на третє місце в світі, загалом же на кінець правління Петра в Російській імперії нараховувалось близько 200 мануфактур. Петро I був першим хто став активно провадити політику меркантилізму та протекціонізму. Відповідно у соціальній області найбільш ефективними були реформи що стосувалися державної служби, яка регулювалася «Табелем про ранги» 1722р. яка вводила 14 рангів – сходинок кар'єри для службових і принцип службової заслуги. Ряд реформ було проведено в області управління (з 1707-1710рр.) ведений Сенат 1711р. замість Боярської думи, як вищий орган який регулював роботу всіх державних управлінь. Створено Святійший Синод 1721р. що зробив церкву частиною державного апарату. Ієрархію державної влади очолював імператор. За часів Петра I Росія стала впливовим учасником міжнародної політики.

Якщо у XVIII ст. реформи торкалися більш соціально-економічної сфери, то на початку XIX ст. освічені кола Росії вважали за необхідне проведення реформ, які стосувалися соціально-економічної сфери в дусі економічного лібералізму і політичних новацій включаючи конституційне оформлення народного представництва. Але ідеї революційного радикалізму, які проникли на той час на територію Росії, призвели не до тих результатів, на які розраховували їх прибічники. За необхідність радикальних реформ говорили Олександр I, але

нестійке внутрішнє становище не могло сприяти їх проведенню і в подальшому показали слабкість Російської імперії та остаточно перекреслили програму соціальної і політичної модернізації Росії на початку XIX ст.

Великі реформи 60-70-х рр. XIX ст. були важливим кроком у формуванні в Росії правової держави і громадянського суспільства. Вони створили соціально-політичні та правові умови для подальшої модернізації. Реформи Олександра II почались з відміни кріпосного права маніфестом від 19 лютого 1861р. також проведено земську, судову, військову (1874р.) та освітню (1864р) реформи, які мали позитивний вплив на розвиток суспільства. За Олександра II влада намагалася зберігаючи політичну стабільність втілити програму соціально-економічних реформ, але не під тиском «знизу», а шляхом цілеспрямованих і обдуманих дій «зверху». Населенню було надано стільки громадянських прав і свобод, скільки воно могло в міру своєї, на той час, політичної зрілості, реалізувати і засвоїти.

Варто також відмітити діяльність реформатора С. Ю. Вітте, навколо якого на рубежі XIX-XX ст. об'єдналися прибічники модернізації. Молода Росія у цей час могла розвиватися лише за двох важливих умов: наявність капіталу і вільних робочих рук, і тому був виданий маніфест від 17 жовтня 1905р. «Про удосконалення державного порядку», в якому зазначалося про надання народу громадянських свобод, недоторканості особи, свободу совісті, слова, а також участь у виборах до Державної Думи всіх прошарків населення та визнання Думи законодавчим органом. Саме цей маніфест став важливим моментом в історії Росії, кроком на шляху конституційної еволюції, та створенні правової держави.

На початку 1900-х рр. соціальні зміни стали відображатись у політичній сфері. Зростає загальна активність різних груп міського населення, а на початку XX ст. Росія уже не могла обійтись без політичної модернізації. Зарубіжні та вітчизняні автори звертають увагу на те, що наздоганяюча модернізація в СРСР, була переганяючою від багатьох країн, що втілювали модернізацію у другій половині XX ст. Вважається, що тоталітарний режим перекреслив результати політичної модернізації країни за всі попередні десятиліття, але економіка країни мала одні з найвищих показників у світі, цьому сприяло також введення п'ятирічок, що дали поштовх до зростання важкої промисловості. На думку політолога С. М. Гаврова, історичні катастрофи на протязі останніх декількох століть були в Росії через довге і наполегливе бажання зберегти історичну, економічну і культурну самобутність. В результаті те, що в Європі назрівало протягом століть, в Росії потрібно було робити у швидкий історичний час. Такою була сталінська модернізація, але для неї був характерний високий рівень абсолютизму, безправність підданих, мобілізаційний принцип концентрації ресурсів на вибраних напрямках і запозиченні західних технологій.

Спроба модернізації радянського суспільства в 50-60-х рр. пов'язана з іменем М. С. Хрущова. Політологи відмічають, що за роки хрущовського десятиліття сформувались сприятливі умови соціально-психологічного клімату, віра людей у власні сили. Але модернізація як така за його правління та його наступника Л. І. Брежнєва – не втілювалася. Були окремі нововведення, приймалися спроби покращити те, що вже існує. Однак вважається, що економічна і політична активність людей у 90-х рр. виявилась недостатньою для втілення життя в Росії у відповідності з європейськими стандартами.

Отже, дивлячись на минуле Російської історії, та розглянувши основні політичні та економічні спектри її розвитку можна сказати, що засновником модернізаційного розвитку країни став Петро I, а його наступники продовжували творити нове удосконалене суспільство. Починаючи з ХХ ст. в Росії назріла гостра проблема удосконалення існуючого порядку. Із встановленням влади більшовиків і створенням СРСР почався нелегкий період, злетів та падінь, який несе в собі неоднозначний характер, і досі є спірним серед багатьох дослідників та істориків.

Кузьмицька Ольга Василівна
(студентка 4 курсу РДГУ спеціальності „Політологія”,
наук. керівник – доц. Хаврук І.А.)

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СУД З ПРАВ ЛЮДИНИ: ДИНАМІКА ЗВЕРНЕНЬ УКРАЇНСЬКИХ ГРОМАДЯН

Цього року минає 14 років відтоді, як Україна приєдналася до Європейської конвенції з прав людини. За цей час Європейським судом з прав людини було розглянуто понад одинадцять тисяч справ, прийнято близько трьохсот рішень, в яких констатовано порушення Україною зобов'язань щодо захисту прав людини. Діяльність суду дедалі більше висвітлюється в засобах масової інформації, а з прийняттям Закону України «Про виконання рішень та застосування практики Європейського суду з прав людини» резюме та повні тексти рішень, прийнятих щодо України, періодично з'являються в офіційних друкованих засобах масової інформації.

Усе це значною мірою зумовило популяризацію серед фахівців та населення загалом звернень до Європейського суду за ефективним захистом своїх прав, гарантованих Конвенцією, і відповідно спричинило невпинне зростання кількості заяв, що їх подають до суду фізичні та юридичні особи.

Європейський суд з прав людини – організація створена для контролю за дотриманням прав і свобод людини і громадянина закріплених в Європейській конвенції з прав людини, яка була ратифікована в 1953 році. Європейський Суд з прав людини було засновано в 1959 році.

Слід зазначити, що за станом на 30 квітня 2011 року Україною було подано до Європейського Суду з прав людини 10 950 заяв, що становить 7 % від загальної кількості заяв, які знаходяться на розгляді Суду. Станом на 31 грудня 2010 року в Європейському суді на розгляді загалом перебувало 139650 справ проти держав-сторін Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (станом на 31 грудня 2009 року - 119300). З них 10450 справ проти України, що складає 7,5 % від загальної кількості справ (станом на кінець 2009 року - 8,7 %). Тобто ми можемо спостерігати збільшення кількості заяв протягом 2010-2011 року на 500, що є негативним явищем.

У порівнянні з іншими державами за кількістю справ на розгляді Європейського суду Україна перебуває на п'ятому місці станом на 2011 рік. А в 2010 році Україна знаходилась на четвертому місці після Росії, Туреччини та Румунії за кількістю справ на розгляді Європейського суду.

Численні факти звернення громадян України до Європейського Суду з прав людини за захистом своїх прав і свобод — явище позитивне. Адже це один з

показників демократичного суспільства - це говорить про те, що українці все більше знають про свої права і що їх можна і потрібно захищати. Однак значна кількість таких звернень є одночасно й негативним явищем, оскільки висвітлює неефективну роботу як правоохоронних та судових органів у сфері захисту прав людини в Україні, так і інших організацій та установ, що проводять недостатню просвітницьку роботу населення у галузі правознавства.

В Україні не існує законодавчих перепон для дотримання судовими та правоохоронними органами конституційних вимог щодо реалізації конституційного права на звернення до Європейського Суду з прав людини. Однак ці органи не в повній мірі дотримуються відповідних вимог, оскільки не враховують в своїй діяльності практики Європейського Суду з прав людини, а це є свідченням невиконання Україною взятих на себе міжнародних зобов'язань. На сьогоднішній день Європейським Судом з прав людини щодо України винесено загалом 528 рішень по суті.

У 2010 році Європейським судом до Урядового уповноваженого було направлено 360 справ, в яких Європейським судом запропоновано висловити позицію Уряду України, а в 2009 році 399 справ.

Протягом 2010 року було підготовлено 413 правових позицій Уряду України щодо скарг заявників на порушення положень Конвенції, направлених Європейським судом на розгляд Урядовому уповноваженому. З них 277 зауважень щодо суті зазначених скарг та 136 правових позицій стосовно додаткових зауважень та вимог заявників щодо справедливої сатисфакції.

Протягом 2010 року в 17 справах було досягнуто дружнє врегулювання щодо скарг заявників.

У 2010 році Європейським судом було розглянуто 135 справ проти України.

Переважну більшість проблем, які призводять до констатації Європейським судом порушення Україною положень Конвенції, складають наступні:

- невиконання або тривале виконання рішення національних судів;
- тривале провадження досудового слідства у кримінальних справах і розгляд справ судом;
- погане поводження щодо особи, яка перебуває під контролем держави;
- неефективність розслідування кримінальних справ правоохоронними органами;
- неналежні матеріально-побутові умови тримання осіб, які перебувають в місцях досудового тримання під вартою або в місцях виконання покарань;
- недоліки законодавства та адміністративної практики, які призводять до тримання особи під вартою без належної законної підстави;
- недоліки судової практики, що призводять до порушення прав особи на справедливий судовий розгляд;
- порушення прав на справедливий суд.

На виконання рішень Європейського суду з прав людини з державного бюджету було сплачено 29174853,54 грн. За роки незалежності в Україні заборгованість за рішеннями Європейського суду досягла 130 млрд. гривень. Цей борг зростає щодня і буде рости далі, якщо не буде знайдений механізм вирішення цієї проблеми. Необхідно вирішити питання щодо існування мораторію на реалізацію майна, що не дозволяє органам державної виконавчої служби виконувати рішення суду тільки тому, що держава в майні підприємств має 25%. Першопричиною невиконання Україною рішень Європейського суду з прав людини вважають завищені розміри соціальних пільг і виплат.

Перші вибори президента Білорусії відбулися 10 липня 1994 року, в них брали участь 6 кандидатів. У другому турі з результатом близько 80 % переміг Олександр Лукашенко. 24 листопада 1996 в Білорусії був проведений референдум, на який були винесені поправки, що розширюють повноваження виконавчої влади і президента, і деякі інші питання. За прийняття поправок висловилося 70,45 % виборців. 9 вересня 2001 відбулися чергові вибори президента, переможцем в яких знов став Лукашенко, набравши 75,62 % голосів. 17 жовтня 2004 був проведений референдум про внесення поправок в Конституцію, що знімають обмеження на кількість президентських термінів. 77,3 % виборців підтримало ці зміни. Слід зазначити, що зміни до закону «Про президента Республіки Білорусь», що виключають обмеження в два терміни, були схвалені Радою республіки лише 5 жовтня 2006.

Перш за все, проблема політичного устрою Білорусії полягає в тому, що майже вся вертикаль влади республіки Білорусія формується саме президентом. Таким чином, внутрішня й зовнішня політика формується в залежності від поглядів та переконань президента республіки. Проблема внутрішнього управління республіки Білорусь полягає і в тому, що всі силові структури також формуються в залежності від інтересів президента, це створює передумови придушення демократії. Свідченням цього є ситуація на виборах президента Білорусії, коли мітинги після виборів президента були суворо розігнані силовими структурами.

Друга проблема полягає в тому, що президент Білорусії на сьогоднішній день знаходиться при владі третій строк поспіль, що створює передумови захоплення влади та перебування на пості президента надалі.

По-третє, недосконалість політичного устрою Білорусії полягає в процедурі обмеження влади президента в республіці. Президент Республіки Білорусь може бути достроково звільнений з посади при стійкій нездатності за станом здоров'я, у зв'язку з здійсненням державної зради або іншого тяжкого злочину. Таке рішення вважається прийнятним, якщо за нього проголосувала більшість від повного складу Палати представників по пропозиції не менше однієї третини її депутатів та не менше двох третин від повного складу Ради Республіки. Процедура імпічменту не передбачена в Конституції, таким чином майже не можливо обмежити владу президента в країні демократичними механізмами.

Отже, практика президентської влади в країнах пострадянського простору показує, що у порівнянні з усіма іншими вищими посадовими особами, президент має особливий статус. Його прерогативи дозволяють відігравати провідну роль у суспільно-політичному житті.

Сьогодні особливої актуальності набуває питання довіри громадян до політичних інститутів, особливо в тих країнах, які здійснюють політичну модернізацію, і, у першу чергу, це стосується інституту президентства.

Наукове видання

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ СУЧАСНОЇ ПОЛІТИКИ

Матеріали III міжвузівської науково-практичної
конференції молодих політологів

11 листопада 2011 р.

Підписано до друку 30.11.2011 р. Формат 60x84.
Гарнітура Times New Roman. Друк різнографічний.
Ум. друк. арк. 12,85. Замовлення № 112/1. Наклад 300.

Віддруковано засобами оперативної поліграфії
ПП Самборський І.О.
33028, м. Рівне, вул. Толстого, 3, тел. (0362) 22-41-20

А 43

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ СУЧАСНОЇ ПОЛІТИКИ.
Матеріали III міжвузівської науково-практичної конференції
молодих політологів. 11 листопада 2011 р. – Рівне: РДГУ, 2012. –
167 с.

УДК 32
ББК 66

© Рівненський державний
гуманітарний університет, 2011